

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 8Csp/12/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8220200359
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Daráková
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2021:8220200359.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov v konaní pred sudkyňou JUDr. Andreou Darákovou, v právnej veci žalobkyne: C. O., X.. XX.XX.XXXX, L. H. XXX, XXX XX H., právne zastúpená advokátom: Mgr. Matúš Macko, so sídlom Karpatská 804/10, 089 01 Svidník, proti žalovanému: 365.bank, a.s., so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava, právne zastúpený advokátskou kanceláriou: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 954,96 Eur s príslušenstvom a vyslovenia neprijateľnosti zmluvných podmienok, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie v sume 954,96 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 954,96 Eur od 10.03.2020 do zaplatenia, všetko v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Dojednanie v čl. 4., bode 4.10. úverovej zmluvy zo 14.12.2012 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným, v znení cit. „Zmluvné strany sa dohodli, že akékoľvek spory, ktoré vzniknú z tejto ZoÚ, vrátane sporov o jej vznik, platnosť a výklad budú rozhodované v súlade s rozhodcovskou doložkou uvedenou vo článku 10., II. Časti Všeobecných obchodných podmienok.“ je neprijateľné a teda neplatné.

III. Vo zvyšnej časti žalobu zamieťa.

IV. Žalobkyni priznáva voči žalovanému 100 % nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenu Okresnému súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) 24.02.2020 sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému vydania jej bezdôvodného obohatenia v sume 954,96 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy počnúc od dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby žalovanému do zaplatenia, ako aj vyslovenia neprijateľnosti a teda neplatnosti dojednaní v čl. 4., bode 4.10. a v čl. 7., bode 7.3. „Zmluvy o úvere pôžička na bývanie, č. 2586314787“ zo 14.12.2012, ako aj náhrady trov konania.

2. Žalobkyňa svoju žalobu odôvodnila tým, že 14.12.2012 uzavrela v postavení spotrebiteľa so žalovaným, ako dodávateľom cit. „Zmluvu o úvere pôžička na bývanie, č. 2586314787“ (ďalej len „úverová zmluva“), na základe ktorej jej bol poskytnutý spotrebiteľský úver v sume 10 000,- Eur, pri RPMN (ročnej percentuálnej miere nákladov) vo výške 10,35 %; priemernej RPMN 12,29 % a pri ročnej úrokovej sadzbe 8,90 %, pričom sumu úveru žalovaná splácala splátkami v sume po 138,50 Eur, ktorým splátkami takto žalovaná zaplatila žalovanému celkovo sumu vo výške 10 954,96 Eur avšak nedôvodne, pretože podľa žalobkyne úverová zmluva zo 14.12.2012 neobsahuje všetky zákonné náležitosti a preto ju treba považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Podľa žalobkyne v úverovej zmluve zo 14.12.2012 absentuje jednako údaj podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a

o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy, a to uvedenie adresy predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť a jednako v nej absentuje aj náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch a to uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN). Keďže z dôvodu absencie uvedených zákonných náležitostí v úverovej zmluve zo 14.12.2012 je potrebné túto považovať za bezúročnú a bezpoplatkovú, žalobkyňa žaluje o vydanie jej žalovaným bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v sume úrokov a poplatkov, o sumu ktorých tak žalobkyňa podľa nej preplatila sumu istiny jej poskytnutého úveru, t.j. žaluje o zaplatenie 954,96 Eur (t.j. istina úveru 10 000 - splatená suma 10 954,96). Okrem toho podľa žalobkyne úverová zmluva zo 14.12.2012 obsahuje aj neprijateľné zmluvné dojednania a to v čl. 4., bode 4.10. úverovej zmluvy a v čl. 7., bode 7.3. úverovej zmluvy.

Dojednanie v čl. 4., bode 4.10. úverovej zmluvy v znení cit. „Zmluvné strany sa dohodli, že akékoľvek spory, ktoré vzniknú z tejto ZoÚ, vrátane sporov o jej vznik, platnosť a výklad, budú rozhodované v súlade s rozhodcovskou doložkou uvedenou v článku 10., II. Časti Všeobecných obchodných podmienok. Zmluvné strany zároveň vyhlasujú, že sa oboznámili s obsahom rozhodcovskej doložky a s dôsledkami jej uzatvorenia. Zmluvné strany berú na vedomie, že rozhodnutie Rozhodcovského súdu je konečné a záväzné a jeho zrušenia žalobou na súde sa môžu domáhať len z dôvodov vymedzených v zákone č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní.“, je podľa žalobkyne neprijateľným a teda neplatným, pretože v rozpore s, v čase uzatvorenia úverovej zmluvy zo 14.12.2012, účinným § 93b ods. 1 a 2 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, bola banka povinnou ponúknuť klientovi (spotrebiteľovi) možnosť alternatívneho riešenia sporov súvisiacich s bankovými obchodmi v rozhodcovskom konaní tak, aby spotrebiteľ mal možnosť túto ponuku odmietnuť, resp. si vybrať či prijme alebo neprijme predložený návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy, pričom banka bola povinnou preukázateľne poučiť klienta o dôsledkoch uzavretia navrhovanej rozhodcovskej zmluvy na riešenie ich vzájomných sporov, čo sa však v danom prípade podľa žalobkyne nestalo. V danom prípade podľa vyššie citovaného dojednania, mali byť všetky spory vyplývajúce z úverovej zmluvy zo 14.12.2012 riešené výlučne pred rozhodcovským súdom, vopred vybraným dodávateľom (žalovaným), ktoré dojednanie tak vo svojich dôsledkoch spôsobilo disproporciu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (žalobkyne), ktorá sa tak vopred vzdala svojho práva vyjadriť nesúhlas s rozhodcovskou doložkou, čím si žalobkyňa zhoršila svoje zmluvné postavenie.

Dojednanie v čl. 7., bode 7.3. úverovej zmluvy v znení cit. „Platby od Dlužníka sa voči pohľadávke Banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná, v nasledujúcom poradí: na poplatky podľa Sadzobníka poplatkov, úrok z omeškania, úrok z úveru, splátka istiny úveru.“, je podľa žalobkyne neprijateľným a teda neplatným, pretože umožňuje žalovanému (banke, dodávateľovi) započítavať platby poukazované žalobkyňou (spotrebiteľom) na splatenie istiny úveru, na iný účel, akým je splatenie istiny úveru, čo je prvoradým záujmom a voľou spotrebiteľa. Uvedené dojednanie teda umožňuje žalovanému postupovať v tomto smere nepredvídateľne a započítavanie platieb žalobkyne je tak pre ňu netransparentné.

Prílohami žaloby boli: „Zmluva o úvere pôžička na bývanie“ zo 14.12.2012, Obchodné podmienky pre úver - pôžička na bývanie v znení účinnom od 16.02.2012; výpis z účtu žalobkyne za obdobie od 13.12.2012 do 10.09.2019.

3. Žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu vo svojom vyjadrení k žalobe uviedol, že skutočnosti tvrdené žalobkyňou popiera, pričom vo vzťahu k žalobkyňou tvrdeným nedostatkom úverovej zmluvy zo 14.12.2012 uviedol, že nie je pravdou, žeby táto neobsahovala uvedenie adresy žalovaného podľa § 9 ods. 2 písm. c) zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože táto adresa sa nachádza v čl. 1 písm. A úverovej zmluvy a súčasne žalovaný s poukazom na rozhodnutie Okresného súdu Považská Bystrica v sp. zn. 6C/73/2016 z 28.07.2016 a Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5 Co 361/2016 z 21.06.2017 podotkol, že v danom prípade sa jedná o bezúčelový úver poskytnutý priamo žalovaným na účet žalobkyne a nie o spotrebiteľský úver na nákup tovaru, kde by došlo k prefinancovaniu nákupu tovaru žalobkyňou zo strany obchodného partnera žalovaného, preto nie je nutné uvádzať adresu „predajcu“ ako to vyžaduje cit. § 9 ods. 2 písm. c) zákona o spotrebiteľských úveroch, ale nachádzajú sa v nej priamo identifikačné údaje žalovaného, takže v prípade akýchkoľvek „reklamácií“ musí byť aj priemernému spotrebiteľovi zjavné, na koho sa má obrátiť s akoukoľvek požiadavkou týkajúcou sa úverovej zmluvy. Okrem toho, v tej spojitosti žalovaný uviedol, že v úverovej zmluve ani nemusí byť adresa veriteľa, na ktorej možno podať reklamáciu alebo sťažnosť, pretože cit. § 9 ods. 1 písm. c) zákona o spotrebiteľských úveroch má obsahovať adresu cit. „predávajúceho“ a nie veriteľa, takže zákon

o spotrebiteľských úveroch rozlišuje medzi pojmami veriteľ a predávajúci, t.j. nejde o synonymá, ale o obsahovo dva rozdielne pojmy a cit. „Pritom len v prípade viazaného spotrebiteľského úveru zákon vysvetľuje, za akých podmienok predávajúci je súčasne veriteľom. Nakoľko predmetom tohto súdneho konania nie je viazaná spotrebiteľská zmluva, je zjavné, že predávajúci v konaní nevystupuje vôbec, ale len veriteľ. Zmluva o úvere tak v danom prípade nemusí obsahovať údaj o adrese predávajúceho, nakoľko predávajúci v Zmluve o úvere vôbec nevystupuje.“ Taktiež je podľa žalovaného nepravdivým aj tvrdenie žalobkyne, žeby úverová zmluva neobsahovala údaje aplikované na výpočet RPMN, keďže cit. „... zmluva o úvere obsahuje uvedenie: - výšky úveru: 10.000,- Eur, čl. 4 bod 4.1. zmluvy o úvere; - výšky splátky: 136,- Eur + poplatok za správu a vedenie účtu 2,5 Eur, spolu 138,5 Eur, čl. 4 bod 4.1. zmluvy o úvere; - intervalu splátok: k 25. dňu v mesiaci, teda mesačný interval, čl. 4 bod 4.1. zmluvy o úvere; - počtu splátok: 108, čl. 4 bod 4.1. zmluvy o úvere; - výšky úrokovej sadzby: 8/9 % p. a., čl. 4 bod 4.1. zmluvy o úvere; - poplatok: poplatok za správu a vedenie účtu 2,5 Eur, čl. 4 bod 4.1. zmluvy o úvere.“ Vo vzťahu k žalobkyňou namietanej neprijateľnosti zmluvného dojednania v čl. 4., bode 4.10. úverovej zmluvy týkajúceho sa rozhodcovskej doložky, žalovaný uviedol, že toto nemožno považovať za neplatne dojednané, pretože rozhodcovská doložka nebola dojednaná ako výlučná, keďže podľa čl. 10.2.2. písm. b) časti II. VOP žalovaného, ak by bola v spore vyplývajúcom z úverovej zmluvy žalobcom žalobkyňa, tak táto si mohla vybrať či si svoje nároky voči banke ako žalovanému, uplatní na rozhodcovskom súde alebo na všeobecnom súde a okrem toho s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 80/2017 z 26.07.2018 žalovaný tiež podotkol, že podľa čl. 10.2.3 časti II. VOP mala žalovaná pri podpise úverovej zmluvy možnosť vybrať si, či s rozhodcovskou doložkou súhlasí alebo nie, avšak žalobkyňa jej dojednanie neodmietla. Napokon v súvislosti so žalobkyňou namietanou neprijateľnosťou zmluvného dojednania v čl. 7., bode 7.3. úverovej zmluvy, týkajúceho sa spôsobu započítavania jej platieb, žalovaný uviedol, že spôsob tohto započítavania na poplatky, úroky a istinu vychádza z obchodnoprávneho charakteru zmluvy o úvere, pretože zmluva o spotrebiteľskom úvere je absolútnym obchodom a z toho vyplýva aj aplikácia ustanovení Obchodného zákonníka na jej znenie a to aj s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20 Co/181/2015 z 26.07.2016; takže podľa žalovaného bez ohľadu na spotrebiteľský charakter žalovaný postupoval v súlade so zákonom, keď započítaval úhradu najskôr na úroky a až následne na istinu, keďže žalobkyňa neučinila žiadne prehlásenie, žeby to malo byť inak, preto žalovaný má za to, že nemožno hovoriť o neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Súčasťou vyjadrenia žalovaného bol aj Všeobecné obchodné podmienky (VOP) žalovaného v znení účinnom od 23.06.2012.

4. K vyjadreniu žalovaného, ktoré bolo právnomu zástupcovi žalobkyne doručené 27.05.2020, žalobkyňa zaujala svoje stanovisko (replika) v podaní doručenom okresnému súdu 10.11.2021 v ktorom uviedla, že pokiaľ sa jedná o namietanú absenciu náležitosti úverovej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. c/ zákona o spotrebiteľských úveroch, t.j. uvedenie adresy predávajúceho, túto otázku ponecháva na posúdení súdu, avšak žalobkyňa trvá na tom, že úverová zmluva zo 14.12.2012, neobsahuje predpoklady použité na výpočet RPMN, ktoré je veriteľ povinný uviesť v spotrebiteľskej zmluve, t.j. okrem informácie o výške RPMN musí uviesť jasne a zrozumiteľne všetky predpoklady použité na výpočet RPMN, v ktorej spojitosti žalobkyňa poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Co 108/2019 z 05.11.2019 v ktorom je mimo iné uvedené cit. „Zákonodarca v záujme poskytnutia ochrany slabšej zmluvnej strany v spotrebiteľskom právnom vzťahu, teda spotrebiteľovi, stanovil prísne obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré sprísnil aj tým, že pri údají o RPMN sa podľa vyššie citovanej právnej úpravy musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet. Je pritom nepochybné, že v zmluve spomínaný údaj chýba, napriek tomu, že je uvedená hodnota RPMN, čo však v zmysle citovaného zákonného ustanovenia nepostačuje. V predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere chýba povinný údaj v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. spočívajúci v uvedení všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN. Matematický výpočet RPMN podľa vzorca uvedeného v prílohe k tomuto zákonu v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy nemožno označiť za jednoduchý. Je nemysliteľné od spotrebiteľa očakávať, aby len na základe údají o RPMN uvedenej v zmluve mohol posúdiť správnosť tejto náležitosti. Bez príslušného matematického výpočtu, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN nie je spotrebiteľ schopný preveriť správnosť takéhoto výpočtu RPMN ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybne má zásadný vplyv na rozhodnutie spotrebiteľa vstúpiť do úverového vzťahu s dodávateľom.“ Okrem toho v naznačenom smere sa žalobkyňa argumentačne dovoľavala aj ďalších rozhodnutí Krajského súdu v Prešove vydaných konkrétne vo veciach týkajúcich sa žalovaného napr.

sp. zn. 19 Co 228/2016 zo 07.11.2017 podľa ktorého cit. „Aj keď súd prvej inštancie konkrétne neuviedol, ktoré predpoklady pre výpočet RPMN v spotrebiteľskej zmluve uzavretej medzi stranami sporu nie sú konkretizované, z obsahu zmluvy však nevyplýva, ktoré údaje boli použité pre výpočet RPMN. Iba skutočnosť, že v zmluve sú uvedené údaje o úvere bez toho, aby z nej bolo jasné, ktoré údaje boli použité na výpočet RPMN nie je možné považovať za naplnenie litery uvedeného ustanovenia.“ alebo napr. sp. zn. 19 Co 23/2019 z 30.05.2019 či sp. zn. 15 CoCsp 9/2020 z 09.06.2020 a žalobkyňa tiež poukázala aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-448/17 z 20.09.2018 podľa ktorého cit. „... iba matematický vzorec výpočtu tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, ktorý nie je doplnený údajmi nevyhnutnými na uskutočnenie tohto výpočtu, a jednak neuvádza úrokovú sadzbu, takáto okolnosť je rozhodujúcim prvkom v rámci analýzy dotknutého vnútroštátneho súdu v súvislosti s otázkou, či je podmienka uvedenej zmluvy týkajúca sa nákladov úveru vypracovaná jasne a zrozumiteľne v zmysle uvedeného ustanovenia.“

Nad rámec svojej pôvodnej žalobnej argumentácie žalobkyňa tiež uviedla, že úverová zmluva zo 14.12.2012 neobsahuje ani informáciu o druhu spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch); o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch) a ani o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (§ 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch), pričom cit. „Aj absencia týchto povinných náležitostí zmluvy o úvere spôsobuje v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ ZoSÚ bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.“

K neprijateľnosti dojednania rozhodcovskej doložky vo vzťahu konkrétne k žalovanému žalobkyňa uviedla cit. „K rozhodcovskej doložke poukazujem na rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 13Co/156/2019, z 25.02.2020, ktorým bol vo vzťahu k žalovanému potvrdený rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 9 Csp/99/2019, zo 16.09.2019, ktorým už bola obsahovo rovnaká zmluvná podmienka, ako v teraz súdnej veci, určená za neprijateľnú.“

Rovnako už rozhodli súdy o neprijateľnosti obdobnej zmluvnej podmienky aj vo vzťahu k iným dodávateľom, vrátane kamenných bánk.“

Napokon k otázke poradia započítania platieb žalobkyňa uviedla, že otázka neprijateľnosti predmetnej zmluvnej podmienky, týkajúcej sa poradia započítavania splátok, už bola opakovane jednotne judikovaná, nielen vo vzťahu k nebankovým subjektom, ale aj vo vzťahu ku všetkým známym kamenným bankám a konkrétne vo vzťahu k žalovanej už bola predmetná zmluvná podmienka rovnako určená za neprijateľnú aj rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 29 Csp 6/2018 z 21.01.2019, potvrdeným rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 Co 61/2019 zo 17.09.2019; rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 29 Csp 25/2018 z 25.02.2019, potvrdeným rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6 Co 71/2019 z 20.02.2020; rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 Co 60/2019 z 26.08.2019 či sp. zn. 9Co/85/2019 z 21.11.2019; sp. zn. 13 Co 156/2019 z 25.02.2020; sp. zn. 19 Co 25/2019 z 27.08.2019, pričom v tej spojitosti žalobkyňa apelovala, že v záujme požiadavky právnej istoty pri obdobných skutkových okolnostiach by mal súd rozhodnúť obdobne s tým, že k procesnej stránke dokazovania neprijateľnosti zmluvnej podmienky, ktorej neprijateľnosť už bola judikovaná, žalobkyňa poukázala na publikáciu cit. «Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M., a kol. Občiansky zákonník I. § 1 - 450. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2015, 635 s., 636 s.: „Ak by však dodávateľ opätovne uplatnil žalobou plnenie na základe tej istej neprijateľnej podmienky, pre ktorú mu už súd raz plnenie z takejto zmluvnej podmienky nepriznal, súd mu žalobu bez ďalšieho môže zamietnuť a nemusí už opätovne zdôvodňovať neprímeranosť zmluvnej podmienky. Stačí poukázať už na právoplatný rozsudok súdu. Súd nemôže priznať ochranu dodávateľovi, ak sa domáha plnenia v rozpore so zákonom.“»

5. Na pojednávanie nariadené na 24.11.2021 sa nedostavila žalobkyňa ani jej právny zástupca, ktorí svoju neúčast' ospravedlnili písomným podaním doručeným okresnému súdu v deň pojednávania 24.11.2021 a to z dôvodov kolízie pojednávania na strane právneho zástupcu žalobkyne a z dôvodu pandemickej situácie na strane žalobkyne, so súhlasom konať a rozhodnúť v ich neprítomnosti, preto okresný súd postupom podľa § 180 CSP pojednával v neprítomnosti žalobkyne a jej právneho zástupcu, ako aj v neprítomnosti žalovaného, ktorému bolo predvolanie na pojednávanie riadne a včas doručené, pričom právny zástupca žalovaného na pojednávaní v podstate argumentačne zotrval na svojich skorších písomných vyjadreniach uvedených vo vyjadrení k žalobe. Na dopyt súdu, či žalovaný započítaval do výpočtu RPMN úveru aj poplatok za jeho poskytnutie, právny zástupca žalovaného uviedol, že poplatok žalobkyňa za úver neplatila a teda tento nebol zahrnutý do výpočtu RPMN - na margo okresný súd citáciou z bodu 4. úverovej zmluvy uvádza, že tento poplatok mal byť podľa úverovej zmluvy zaplatený. Na otázku súdu, na ktorom mieste v úverovej zmluve by sa malo nachádzať

dojednanie o spôsobe započítavania platieb žalobkyne na splatenie úveru, ktorého neprijateľnosti sa žalobkyňa dovoľáva, okresný súd napokon konštatoval, že takýto bod sa v úverovej zmluve nenachádza.

6. Okresný súd vykonal dokazovanie vyjadreniami sporových strán a nimi priloženými listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav.

7. Z listiny označenej ako cit. „Zmluva o úvere pôžička na bývanie“ uzavretej 14.12.2012 medzi žalobkyňou a žalovaným (pôvodným obchodným menom - Poštová banka, a.s.) vyplýva, že táto je systematicky členená na 4 časti resp. body, pričom v bode 1., písm. A. sú uvedené údaje o žalovanom - obchodné meno a adresa sídla žalovaného; v bode 1., písm. B. sú uvedené údaje o žalobkyni ako o dlžníkovi úveru a o jej manželovi, ako spoludlžníkovi (ďalej len „žalobkyňa a spol.“); v bode 2. sú údaje o charaktere nehnuteľnosti v ktorej žalobkyňa a spol. bývali; v bode 3. je žiadosť žalobkyne a spol. o úver, podľa ktorej žiadali o poskytnutie úveru vo výške 10 000,- Eur s dobou splácania na 9 rokov a to mesačne vždy k 25. dňu v mesiaci, pričom žalobkyňa a spol. nemali záujem o poistenie úveru. Samotná úverová zmluva je v bode 4. listiny, podľa ktorej bol žalobkyni a spol. poskytnutý žalovaným úver v sume 10 000,- Eur, ktorý sa žalobkyňa a spol. zaviazali splácať spoločne a nerozdielne v 108 splátkach mesačne po 136,- Eur, ktorá suma mesačnej splátky bola navýšená mesačne aj o poplatok za správu a vedenie úverového účtu v sume 2,50 Eur, takže vrátane tohto poplatku bola mesačná splátka úveru v sume 138,50 Eur. Žalobkyňa a spol. mali zaplatiť za úver náklady v sume 5 043,91 Eur, pri priemernej RPMN 12,29 %, pri RPMN za úver vo výške 10,35 % a pri ročnej úrokovej sadzbe úveru vo výške 8,9 % ročne s tým, že prvá splátka úveru mala byť splatnou 25.01.2013 a posledná splátka 25.12.2021. V úverovej zmluve ja malým písmom uvedené cit. „Celkovú čiastku úveru predstavuje súčet výšky úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom.“, číselné vyjadrenie tejto celkovej čiastky úveru v úverovej zmluve nie je.

V bode 4. úverovej zmluvy je ďalej uvedené cit. „Banka poskytne Dlžníkovi peňažné prostriedky vo výške schváleného úveru zníženého o poplatok za poskytnutie úveru podľa aktuálneho Sadzobníka poplatkov Banky.“

V čl. 4., bode 4.6. úverovej zmluvy je uvedené cit. „Právne vzťahy neupravené ZoÚ sa riadia OP, VOP, Sadzobníkom poplatkov,“

V čl. 4., bode 4.10. úverovej zmluvy je uvedené cit. „Zmluvné strany sa dohodli, že akékoľvek spory, ktoré vzniknú z tejto ZoÚ, vrátane sporov o jej vznik, platnosť a výklad budú rozhodované v súlade s rozhodcovskou doložkou uvedenou vo článku 10., II. Časti Všeobecných obchodných podmienok.“

Čl. 7., bod 7.3. sa v úverovej zmluve zo 14.12.2012 nenachádza a dojednanie o spôsobe započítavania platieb dlžníka (žalobkyne a spol.) sa nenachádza ani na inom mieste úverovej zmluvy zo 14.12.2012.

8. Podľa výpisu z obchodného registra Okresného súdu Bratislava I veriteľ - Poštová banka, a.s., ktorý 14.12.2012 uzavrel so žalobkyňou a spol. „Zmluva o úvere pôžička na bývanie“, s účinnosťou od 03.07.2021 zmenil obchodné meno na 365 bank, a.s. (ďalej tiež aj len „žalovaný“).

9. V bode 10. VOP, označenom ako „Riešenie sporov a rozhodcovská doložka“ v znení účinnom od 23.06.2012, je v ich podbode 10.2. uvedené cit.

„10.2.1. Banka a Klient sa budú snažiť o urovnanie všetkých sporov, ktoré vzniknú z Bankových obchodov rokovanim vedeným v dobrom úmysle a v snahe vyhnúť sa súdnemu riešeniu sporov.

10.2.2. Banka a Klient sa dohodli na rozhodcovskej doložke týkajúcej sa riešenia všetkých sporov, ktoré medzi nimi vzniknú z právnych vzťahov vzniknutých pri poskytovaní Služieb, Bankových produktov a/ alebo vykonávaní Bankových obchodov, vrátane sporov o platnosť, výklad a zánik príslušnej Zmluvy, a to v nasledovnom znení:

a) pokiaľ bude v príslušnom spore žalobcom Banka, predloží tento spor na prerokovanie a rozhodnutie Rozhodcovskému súdu, a to podľa jeho Štatútu a Rokovacieho poriadku, ktoré sú platné a účinné v čase začatia rozhodcovského konania;

b) pokiaľ bude v príslušnom spore žalobcom Klient, je oprávnený predložiť tento spor na prerokovanie a rozhodnutie Rozhodcovskému súdu, a to podľa jeho Štatútu a Rokovacieho poriadku, ktoré sú platné a účinné v čase začatia rozhodcovského konania alebo všeobecnému súdu.

10.2.3. Ak Klient, najneskôr pri uzavretí Bankového obchodu a/alebo Zmluvy nedoručí Banke písomne oznámenie, že s rozhodcovskou doložkou nesúhlasí, má sa za to, že ju prijal.

10.2.4. Banka a Klient sa dohodli, že sa podrobujú základným vnútorným právnym predpisom Rozhodcovského súdu, najmä Štatútu a Rokovaciemu poriadku, ktoré sú platné a účinné v čase začatia rozhodcovského konania. Jazykom rozhodcovského konania bude slovenský jazyk.

10.2.5. Banka a Klient sa ďalej dohodli, že táto rozhodcovská doložka zaväzuje právnych nástupcov oboch zmluvných strán.“

10. Podľa výpisu z úverového účtu žalobkyne, vystaveného 10.09.2019 žalovaným za obdobie od 13.12.2012 do 10.09.2019, žalobkyňa ku dňu 10.09.2019 zaplatila na istinu úveru sumu 6 643,49 Eur, na úroky sumu 4 236,51 Eur a na poplatky sumu 74,96 Eur, t.j. žalobkyňa zaplatila na splatenie úveru k 10.09.2019 celkovo sumu 10 954,96 Eur.

11. Podľa § 290 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) „Spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.“

12. Podľa § 298 ods. 1 CSP „Súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.“

13. Podľa § 52 ods. 1 až 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy (ďalej len „v znení účinnom v rozhodnom čase“) „Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.“

14. Podľa § 53 ods. 1 až 3 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.“

15. Podľa 53 ods. 4 písm. r) OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.“

16. Podľa § 53 ods. 5 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.“

17. Podľa § 54 ods. 1 a 2 OZ v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.“

18. Podľa § 93b ods. 1 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení účinnom v rozhodnom čase „Banky a pobočky zahraničných bánk sú povinné ponúknuť svojim klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy o tom, že ich prípadné vzájomné spory z obchodov [§ 5 písm. i)] budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní stálym rozhodcovským súdom zriadeným podľa osobitného zákona, a to tak,

aby klient mal možnosť voľby, či prijme alebo neprijme predložený návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy. Banka a pobočka zahraničnej banky sú pri predložení návrhu na uzavretie rozhodcovskej zmluvy tiež povinné preukázateľne poučiť klienta o dôsledkoch uzavretia navrhovanej rozhodcovskej zmluvy na riešenie ich vzájomných sporov z obchodov.“

19. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.“

20. Podľa § 1 ods. 8 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Ustanoveniami tohto zákona nie sú dotknuté ustanovenia Občianskeho zákonníka ani osobitných predpisov.“

21. Podľa § 2 písm. a) a b) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania; veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.“

22. Podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.“

23. Podľa § 2 písm. h) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Na účely tohto zákona sa rozumie celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom.“

24. Podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,

e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,

n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,

o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,

q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,

r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,

s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,

t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,

u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,

x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,

y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.“

25. Podľa § 9 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Ak zmluva o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú obsahuje dohodu o amortizácii istiny, je veriteľ povinný poskytnúť spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere.“

26. Podľa § 9 ods. 6 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľ sa nemôže vzdať práv, ktoré mu vyplývajú z tohto zákona.“

27. Podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,

b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.“

28. Podľa § 19 ods. 1, 2 a 5 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru sa vypočíta podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2.

Na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a iných poplatkov okrem kúpnej ceny, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť za kúpu tovaru alebo uskutočnenie služieb bez ohľadu na to,

či sa operácia vykoná v hotovosti alebo na úver. Náklady na vedenie účtu, na ktorom sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, náklady na používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a ostatné náklady na platobné transakcie sa zahrnú do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, ak otvorenie účtu nie je dobrovoľné a náklady na účet neboli zrozumiteľne a samostatne uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo v akejkoľvek inej zmluve uzavretej so spotrebiteľom.

Ak je to potrebné, môžu sa pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov použiť dodatočné predpoklady uvedené v prílohe č. 2.“

29. Podľa prvej vety § 23 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Kontrolu dodržiavania povinností ustanovených týmto zákonom vykonáva Slovenská obchodná inšpekcia, ak osobitný zákon neustanovuje inak; toto ustanovenie sa nevzťahuje na vedenie registra veriteľov.“

30. Podľa § 451 ods. 1 a 2 OZ „Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.“

31. Podľa prvej vety § 456 OZ „Predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal.“

32. Vykonaným dokazovaním mal okresný súd v prvom rade za preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovaným nepochybne existuje občianskoprávny záväzkový vzťah spotrebiteľského charakteru a to titulom nimi uzavretej úverovej zmluvy zo 14.12.2012, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou, pretože žalovaný ako právnická osoba poskytol žalobkyňi ako fyzickej osobe úver v rámci predmetu svojho podnikania, pričom žalobkyňa nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, t.j. úver jej bol poskytnutý za iným účelom, ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. Žalovaný nepopieral postavenie žalobkyne v zmluvnom vzťahu ako spotrebiteľa, ani spotrebiteľský charakter úveru. Preto nemôžu byť pochybnosti o použití ustanovení Občianskeho zákonníka na posúdenie náležitostí celej úverovej zmluvy, vrátane podmienok, za ktorých bol úver poskytnutý, ako aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (zákon o spotrebiteľských úveroch).

33. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáha voči žalovanému vydania jej bezdôvodného obohatenia v sume 954,96 Eur a to titulom vrátenia jej sumy, o ktorú sumu mala žalobkyňa preplatiť žalovaným jej poskytnutú sumu istiny úveru vo výške 10 000,- Eur, aj o sumu úrokov a poplatkov a to na tom základe, že úverovú zmluvu zo 14.12.2012, ktorá bola právnym podkladom pre poskytnutie úveru žalobkyňi, je podľa žalobkyne kvôli absencii jej obligatórnych zákonných náležitostí potrebné považovať za bezúročnú a bezpoplatkovú.

34. Z uvedeného dôvodu sa okresný súd zaoberal žalobkyňu nastolenou otázkou o bezúročnosti a bezpoplatkovosti, jej žalovaným poskytnutého úveru, t.j. okresný súd v prvom rade skúmal, či úverová zmluva zo 14.12.2012 má alebo nemá všetky zákonné náležitosti vyžadované v čase jej uzavretia v cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorých absenciu zákonodarca v cit. § 11 ods. 1 tohto zákona sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru.

35. Súd je povinný skúmať danosť zákonných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy za účelom vyváženia nerovnakého (nerovnocenného) postavenia jej zmluvných strán, keďže pre spotrebiteľské zmluvy je vo všeobecnosti charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom spravidla z pozície „slabšej“ zmluvnej strany, nakoľko práve dodávateľ je tvorcom zmluvných podmienok, ktoré sú vopred určené a ktoré spotrebiteľ spravidla nemá možnosť reálne ovplyvniť. Účelom právnej úpravy upravujúcej právne vzťahy spotrebiteľského charakteru je práve vyrovnávať túto nerovnováhu v právnom postavení dodávateľa a spotrebiteľa. Vychádza sa totiž z predpokladu, že predovšetkým spotrebiteľ uzatvára zmluvu s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu.

36. V danom prípade v úverovej zmluve v zmysle cit. § 9 ods. 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase, nie je jasne zadefinovaný druh žalobkyni poskytovaného úveru, t.j. či sa jedná o účelový alebo bezúčelový spotrebný úver alebo o revolvingový úver a pod..

37. Okresný súd sa však nestotožňuje s námietkou žalobkyne, žeby v úverovej zmluve zo 14.12.2012 absentoval údaj podľa cit. § 9 ods. 2 písm. c) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase, ktoré ustanovenie vyžaduje uviesť cit. „adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť“, pretože tak ako to v obrannej argumentácii uviedol aj žalovaný, pri uzatváraní úverovej zmluvy 14.12.2012 žalovaný nemal status predávajúceho, prostredníctvom ktorého by sa predaj jeho tovaru žalobkyni refinancoval skrz žalovaným poskytovaný úver, pričom pojmy predávajúci a veriteľ je nutné v tomto rozlišovať a žalovaný mal pri uzatváraní zmienenej úverovej zmluvy status veriteľa, ktorý priamo (bezprostredne) žalobkyni a spol. poskytol úver a ktorého označenie a adresa sú riadne uvedené v bode 1., písm. „A.“ úverovej zmluvy zo 14.12.2012.

38. Podľa okresného súdu však v úverovej zmluve absentuje zákonná náležitosť podľa cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch a to uvedenie doby trvania úverového vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným, podľa okresného súdu túto náležitosť si nemožno zamieňať s údajom o dátume konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (v danom prípade 25.12.2021), a to už aj z dôvodu, že ak by zákonodarca mal v úmysle stotožniť tieto dva pojmy, neuvádzal by ich v cit. zákonom znení osve, ako aj z dôvodu, že neuvedením tejto skutočnosti sa úverová zmluva stáva pre spotrebiteľa málo transparentná a výpovedná, keďže spotrebiteľ by mal mať poskytnuté prehľadné informácie o úvere bez potreby použitia kalkulačky (t.j. napr. bez toho aby bol nútený odpočítavať si od konečného dátumu splatnosti počiatočný dátum splatnosti a pod., pozn.), pričom treba mať stále na zreteli, že žalovaný (dodávateľ) poskytuje úverové služby neurčitému počtu klientov na rôznej úrovni vyspelosti, pričom aj spotrebiteľ s priemernými schopnosťami by mal mať reálnu predstavu o dobe, počas ktorej bude zaťažený bremenom splácania svojho finančného záväzku pochádzajúceho z úverového vzťahu. Navyše v danom prípade uvedenie tohto údajov v úverovej zmluve vyznieva o to naliehavejšie, že napr. v zmysle žiadosti o poskytnutie úveru (bod. 3 úverovej zmluvy zo 14.12.2012), žalobkyňa a spol. žiadali žalovaného o poskytnutie úveru na dobu 9 rokov, avšak podľa úverovej zmluvy (jej bod 4.) po odpočítaní dátumu splatnosti prvej splátky (25.01.2013) od dátumu splatnosti poslednej splátky (25.12.2021), je zrejým, že úver bol žalobkyni a spol. poskytnutý len na dobu 8 rokov, t.j. v tomto bode návrh žalobkyne na uzavretie úverovej zmluvy (oferta) nebol žalovaným akceptovaný bez výhrad a doplnení a to v jej podstatnom bode, pretože od tohto zmluvného parametra, ktorým je doba trvania úverového vzťahu, sa odvíjajú aj ďalšie podstatné náležitosti úverovej zmluvy (spotrebiteľskej zmluvy) a to celková cena úveru a teda aj údaj o celkovej minimálnej splátke úveru a pod.. Vzhľadom na uvedené, keďže v danom prípade nedošlo k prijatiu návrhu žalobkyne (oferta) na uzavretie úverovej zmluvy v jej podstatnom bode žalovaným bez výhrad a doplnení, t.j. nedošlo k absolútnemu prekrytiu sa oferty s jej akceptáciou, by bolo možné taktiež uvažovať aj o neplatnom uzavretí úverovej zmluvy medzi žalobkyňou a žalovaným, v ktorom dôsledku neplatného uzavretia úverovej zmluvy, resp. zamýšľanej „úverovej zmluvy“, by taktiež nastal medzi účastníkmi tohto zamýšľaného právneho úkonu režim bezdôvodného obohatenia, na základe ktorého by si boli tiež povinní navzájom vrátiť iba to, čo si navzájom na základe tohto neexistujúceho právneho úkonu (úverovej zmluvy) poskytli, tj. žalobkyňa by bola povinnou vrátiť iba sumu zodpovedajúcu jej žalovaným poskytnutej istiny úveru (viď ďalej).

Okrem toho, podľa okresného súdu údaj o dobe trvania úverovej zmluvy nie je možné stotožňovať ani s údajom o počte splátok (v danom prípade 108 splátok), ktorými mala žalobkyňa jej poskytnutý úver žalovanému splátiť a to v uvedenom kontexte podľa okresného súdu už aj len z dôvodu, že aj v tomto prípade, ak by tomu tak bolo (t.j. žeby tieto pojmy bolo možné stotožniť, pozn.), tak zákonodarca by logicky nevyžadoval uvedenie oboch týchto parametrov úveru v úverovej zmluve osve [počet splátok - cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch; doba trvania - cit. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch], ale uspokojil by sa iba s uvedením jedného z nich. Avšak práve v záujme ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v spotrebiteľsko - dodávateľskom vzťahu, v záujme neponechať spotrebiteľa, aby si sám práčne z dodávateľom uvedených údajov úveru sám vypočítaval jeho iné parametre, zákonodarca vyslovene vyžaduje, aby v úverovej zmluve bola uvedená tak doba trvania úverového vzťahu ako aj počet splátok. V tomto smere podľa okresného súdu sa nejedná len o vec výkladu aplikovanej právnej normy, ale ide o explicitne (jasne a presne) formulovaný zákonný imperatív ohľadne náležitosti úverovej zmluvy, ktorého porušenie je explicitne sankcionované zákonom predvídaným spôsobom a to bezpoplatkovosťou a bezúročnosťou úveru. A ak by aj bol žalovaný (dodávateľ) toho názoru, že sa jedná o vec výkladu cit. § 9 ods. 2 písm. f) a k) zákona o spotrebiteľských

úveroch (okresný súd tento názor nezdieľa, pozn.), tak aj v tomto prípade by platilo, a to opäť v záujme ochrany spotrebiteľa, v spotrebiteľských vzťahoch univerzálne zákonodarcom v cit. § 54 ods. 2 OZ proklamované výkladové pravidlo, podľa ktorého v prípade pochybností o obsahu úverových zmlúv je vždy uprednostnený výklad pre spotrebiteľa priaznivejší. Okresný súd je tiež názoru, že zodpovednosť žalovaného za nerešpektovanie zákonného imperatívu na explicitný obsah úverovej zmluvy, podľa ktorého musí byť v nej uvedený nie len údaj o počte splátok [§ 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch], ale aj údaj o dobe trvania úverového vzťahu [§ 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch], by nebolo možné prenášať ani na plecia spotrebiteľa (žalobkyne) s odvolávaním sa na jej matematické zručnosti a vyspelosť, pretože žalovaný (dodávateľ), ktorý podniká v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov musí mať na zreteli nielen rôznorodosť svojej klientely z hľadiska jej zručnosti a vyspelosti, ale aj okolnosti za ktorých spotrebiteľia o úver žiadajú, potrebujú a chcú, pričom častokrát za týchto okolností aj seba viac vyspelý spotrebiteľ stráca ostražitosť a pozornosť k tomu, aby svojim „zodpovedným“ prístupom mal ešte nahrádzať povinnosti dodávateľa a prácne hľadať, domýšľať si, či vypočítavať si parametre úveru, ktorých umiestnenie v úverovej zmluve, zákonodarca majú už všetko toto na zreteli, už explicitne (obligatórne) zákonne vyžaduje a aj zákonom predvídaným spôsobom sankcionuje.

Na tomto mieste okresný súd podotýka, že keďže absencia, čo už i len jednej zákonnej náležitosti v „úverovej zmluve“ v zmysle cit. § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase, by odôvodňovala legitímne prijať záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, by už nebolo azda ani potrebným zaoberať sa ďalšími dôvodmi, pre ktoré by okresný súd dotknutý úverový vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným za taký vyhodnotil, avšak z dôvodu presvedčivosti svojho odôvodnenia sa okresný súd venoval aj ďalším týmto dôvodom.

39. Okresný súd poukazuje aj na ďalší nedostatok úverovej zmluvy zo 14.12.2012 a to je absencia náležitosti podľa cit. § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, v súvislosti s v úverovej zmluve uvedenou ročnou percentuálnou mierou nákladov (RPMN), a to uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, resp. priamo v úverovej zmluve absentuje explicitný a pre spotrebiteľa zrozumiteľný výpočet tejto RPMN na základe údajov platných v čase uzatvorenia úverovej zmluvy s prehľadným uvedením všetkých predpokladov k jej výpočtu použitých. RPMN vyjadruje reálnu cenu spotrebiteľského úveru a je kľúčovým ukazovateľom pre porovnanie výhodnosti úverov od rôznych úverových inštitúcií. Je to teda pre spotrebiteľa najdôležitejší ukazovateľ ceny úveru, pretože okrem úrokovej miery v sebe zahŕňa aj ďalšie iné poplatky súvisiace s úverom ako napr. poplatok za vybavenie úveru, poistenie úveru, ak je podmienkou pre získanie výhodnejšieho úroku, poplatok za vedenie účtu a iné, prepočítané na jeden kalendárny rok. Inými slovami RPMN vyjadruje celkové náklady, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za požičanú sumu, keďže zohľadňuje nielen úrok, ale aj ostatné poplatky súvisiace s úverom. Okresný súd má za to, že v danom prípade v úverovej zmluve nie sú v súlade s dikciou cit. § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch prehľadne uvedené všetky potrebné údaje, žalovaným (dodávateľom) použité pre výpočet RPMN, pretože nie je úlohou spotrebiteľa hľadať a „pátrať“ v úverovej zmluve, či táto obsahuje všetky potrebné údaje pre výpočet RPMN, o ktorých spotrebiteľ napokon ani len nemá vedomosť, ktoré všetky údaje to sú (teda nevie ani ktoré má hľadať) a aj preto spotrebiteľ má mať prehľadne a na jednom mieste sprístupnené všetky tieto vstupné údaje k výpočtu RPMN použité. S poukazom na cit. § 19 ods. 1, 2, 5 a § 23 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase, má okresný súd za to, že zákon o spotrebiteľských úveroch v rozhodnom čase uzatvorenia úverovej zmluvy vyžadoval, aby v úverovej zmluve boli uvedené nie len predpoklady na výpočet RPMN, ale aj samotný jej výpočet, pretože, ako sa z citovaných noriem javí, výpočet RPMN nie je len internou záležitosťou dodávateľa (veriteľa), ktorý by mal v úverovej zmluve uviesť už len výsledok tohto svojho výpočtu, ale tento výpočet má byť transparentným (prehľadným) s komplexným uvedením vstupných premenných na jej výpočet použitých (aby aj spotrebiteľ vedel ktoré z množstva údajov uvedených v úverovej zmluve sú práve tými, ktoré sú pre výpočet RPMN dôležité), tak aby tento výpočet bol odkontrolovateľným nie len samotným spotrebiteľom v čase uzavretia úverovej zmluvy, ale hlavne a predovšetkým, aby bol odkontrolovateľným aj hocikedy spätne kontrolným orgánom za účelom zistenia, ako a či dodávateľ (veriteľ) v ktoromkoľvek čase postupoval pri výpočte RPMN v súlade so zákonom. Ak by totižto tomu tak nebolo a platilo by, že zákonu by bolo dané zadosť, ak by údaje použité pre výpočet RPMN, bez jej výpočtu, boli uvedené v úverovej zmluve a to na jej rôznych miestach, za ktoré údaje možno považovať výšku úveru, výšku splátky, jej periodicitu a počet, výšku úrokovej sadzby a poplatkov, a ktoré údaje sú v zmysle cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch obligatónymi náležitosťami úverovej zmluvy už podľa písmen g), i) a k) tohto ustanovenia, tak potom by zákonodarca logicky nevyžadoval výpočet RPMN a tieto k výpočtu

RPMN použité údaje duplicitne aj podľa písmena j) cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase a už vôbec by neuvádzal v prílohe tohto zákona aj vzorec resp. rovnicu tohto výpočtu RPMN s odkazom na jeho aplikáciu podľa cit. § 19 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase. Samozrejme podľa okresného súdu, aj v tomto prípade platí pri pochybnostiach o obsahu úverových zmlúv, všeobecné výkladové pravidlo uprednostňujúce výklad pre spotrebiteľa priaznivejší. Vo vzťahu k prípadnej argumentácii, že predmetný výpočet by sa nachádzal v samostatnom dokumente označenom ako „Štandardné Európske informácie o spotrebiteľskom úvere“, okresný súd len na margo podotýka, že v danom prípade by sa jednalo iba o predzmluvný formulár pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľskom úvere, ktorý však veriteľa (dodávateľa) nezbavuje povinnosti predmetnú náležitosť uviesť aj v samotnej úverovej zmluve, tak ako to vyžaduje zákonná dikcia § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré ustanovenie vyžaduje, aby táto náležitosť bola obligatórnou náležitosťou bezprostredne spotrebiteľskej zmluvy podpísanej oboma zmluvnými stranami a nie iných, vznik úverového vzťahu „sprevádzajúcich“ formulárov, či žiadostí.

Za daných okolností je požiadavka uvedenia na jednom mieste komplexne všetkých vstupných údajov použitých žalovaným na výpočet RPMN, ako aj jej samotný výpočet o to naliehavejšia a urgentnejšia, že žalovaný (dodávateľ) vo svojej obrannej argumentácii k žalobe uviedol, že pokiaľ ide o poplatky tak tieto pozostávali iba z poplatku za správu a vedenie úverového účtu, ktorý poplatok bol podľa žalovaného jasne v úverovej zmluve uvedený sumou 2,50 Eur mesačne a teda žalovaný má za to, že aj ohľadne poplatkov boli a sú v úverovej zmluve zo 14.12.2012 riadne uvedené všetky predpoklady k výpočtu RPMN použité. Uvedené sa však nezakladá na pravde, pretože z bodu 4. úverovej zmluvy zo 14.12.2012 vyplýva, že žalobkyňa mala za poskytnutie jej úveru zaplatiť ešte „poplatok za poskytnutie úveru“ a to podľa sadzobníka žalovaného, ktorý poplatok však v úverovej zmluve nie je konkretizovaný sumou, takže žalobkyňa pri podpisovaní úverovej zmluvy ani nemusela mať o ňom a o jeho výške vedomosť a napokon teda ani nie je zrejмым, či tento „poplatok za poskytnutie úveru“ žalovaný použil alebo nepoužil na výpočet RPMN, keďže tento výpočet, ako už bol okresný súd uviedol, v úverovej zmluve zo 14.12.2012 absentuje. V súvislosti s platením „poplatku za poskytnutie úveru“ okresný súd len nad rámec podotýka, že tento je v zmysle ustálenej súdnej praxe považovaný za plnenie, ktoré je vyžadované od spotrebiteľa bez toho, aby za toto plnenie bolo zo strany dodávateľa poskytnuté spotrebiteľovi náležité protiplnenie, ktoré by bolo v prospech spotrebiteľa, a ktorý poplatok sa z uvedených dôvodov zohľadňuje ako suma o ktorú bola istina úveru ponížená, avšak keďže žalobkyňa v tomto prípade kvalifikovane právne zastúpená advokátom, sumu tohto poplatku nepreukázala a nezohľadnila ako sumu preplatenia istiny, okresný súd súc viazaný žalobným petítom v záujme nerozhodnúť ultra petítum, sa touto otázkou bližšie nezaoberal.

40. Podľa okresného súdu v úverovej zmluve zo 14.12.2012 v rozpore s cit. § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch absentuje aj uvedenie sumy celkovej čiastky, ktorú mala žalobkyňa za jej poskytnutý úver zaplatiť a v tomto smere je v úverovej zmluve iba z § 2 písm. h) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase, opísaná definícia, čo je celková čiastka úveru, avšak jej číselné vyjadrenie v zmienenej úverovej zmluve absentuje.

41. Napokon podľa okresného súdu v úverovej zmluve zo 14.12.2012 chýba aj zákonná náležitosť podľa cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch (cit. „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“). V úverovej zmluve je uvedená len výška celkovej mesačnej splátky, z ktorej však nevyplýva, koľko z tejto splátky by bolo započítaných na splátku istiny úveru, koľko na splátku úroku a koľko na prípadnú splátku poplatkov. Zo zmluvy má byť zrejma okrem iného výška splátky istiny, výška splátky úrokov a výška splátky poplatkov, pričom uvedená skutočnosť má byť v zmysle návestia cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch bezprostredne súčasťou a náležitosťou úverovej zmluvy a nie napr. amortizačnej tabuľky. Okresný súd je názoru, že požiadavka uvádzať v úverovej zmluve, ako jej podstatnú náležitosť, aj rozpis resp. skladu každej jednej splátky úveru na sumu istiny, úroku a poplatku, je plne legitímnou a súhlasnou s cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože už aj z jeho samotného znenia vyplýva, že úvodné uvádzacie slovné spojenie cit. „výšku, počet a termíny splátok ...“ sa významovo aj gramaticky viaže resp. vzťahuje na každú z v tomto ustanovení zmienenu veličinu t.j. na istinu, úrok aj poplatky, čo v rozmenenom na drobné znamená, že podľa cit. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, má úverová zmluva obsahovať (i) „výšku, počet a termíny splátok istiny“ (ii) „výšku, počet a termíny splátok úrokov“ a (iii) „výšku, počet a termíny splátok

iných poplatkov“, ktorú zákonnú požiadavku úverová zmluva zo 14.12.2012 nespĺňa. Okrem toho podľa okresného súdu, požiadavku uvádzať priamo v úverovej zmluve presnú vnútornú skladbu (vnútorné členenie) každej splátky na istinu, úrok a poplatky nemožno zamieňať s požiadavkou podľa ktorej, veriteľ (žalovaný) poskytne spotrebiteľovi (žalobkyňa), kedykoľvek počas trvania úverového vzťahu na požiadanie a bezplatne amortizačnú tabuľku s týmto rozpisom, pretože ak by to bolo možné zamieňať, tak potom by opäť zákonodarca v cit. § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch, neuvádzal osve popri § 9 ods. 2 písm. k) tohto zákona ako podstatnú náležitosť úverovej zmluvy aj poučenie o práve spotrebiteľa vyžiadať si od veriteľa výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ale zákonodarca by uviedol len jednu z týchto požiadaviek ako podstatnú náležitosť úverovej zmluvy. Inými slovami, absenciu jednej z uvedených zákonných náležitostí úverovej zmluvy nie je možné nahrádzať resp. ospravedlňovať ďalšou resp. inou jej zákonnou náležitosťou. Napokon okresný súd podotýka, že je mu známa rozdielna judikatúra aj súdov vyšších stupňov v otázke tejto náležitosti úverových zmlúv, kedy napr. podľa názoru Najvyššieho súdu SR v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 146/2017 z 22.02.2018, náležitosťou úverovej zmluvy nemusí byť aj rozpis vnútornej skladby každej splátky úveru na istinu, úrok a poplatky, avšak odklon od tohto právneho názoru už vysvetlil a s ním sa vysporiadal už Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v rozhodnutí sp. zn. 2 Co 82/2018 z 12.12.2018, ktoré rozhodnutie je dátumovo novšie ako zmienený judikát z 22.02.2018, pričom s názormi krajského súdu sa okresný súd v plnej miere stotožnil a na toto rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 2 Co 82/2018 z 12.12.2018 okresný súd v celom rozsahu odkazuje cit.

„Primárnemu účelu právnej úpravy obsiahnutej v ust. § 9 ods. písm. k) predmetného zákona však zodpovedá len taký výklad, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška, počet a termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže učiniť zadosť zmluva uvádzajúca uvedenie celkovej výšky mesačnej splátky, neobsahujúca aj vyčíslenie čiastkových súm reprezentujúcich jednotlivé čiastkové položky, čo je napriek odchylnosti takejto úpravy spotrebiteľských úverov od úpravy úverov všeobecne práve dôkazom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa.

Pre všetky spotrebiteľské spory, v ktorých sa rieši otázka, či má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov alebo nie, ako aj otázka, kedy sa považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, je skutočnosť, že Smernica Rady 93/13/EHS zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu úplne irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii smernice do Zákona o spotrebiteľských úveroch povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila. To, že Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice je bezvýznamné, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo o vnútroštátne právo nad rámec smernice, ak vo svojej vnútroštátnej právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov.“

V takomto prípade dochádza ku kolízii obsahového znenia Zákona o spotrebiteľských úveroch a Smernice Rady 93/13/EHS, ktoré má za následok sprísnenú požiadavku slovenského zákonodarcu na uvedenie členenia splátok spotrebiteľa v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a to konkrétne na istinu, úroky a poplatky. Priama aplikácia ustanovení smernice však prichádza do úvahy len subsidiárne ako ultima ratio vtedy, ak eurokonformný výklad problematickeho vnútroštátneho ustanovenia nie je možný. Priama aplikácia ustanovenia smernice však nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe, to znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny ani obrátený vertikálny priamy účinok. V tejto súvislosti odvolací súd zároveň dodáva, že ak by vykladal vnútroštátne právo eurokonformne, pridržiaval sa obsahového znenia smernice a od dodávateľa nevyžadoval členenie splátky na istinu, úroky a poplatky, upustil by tak od zákonnej požiadavky, čo by malo za následok výklad vnútroštátneho práva contra legem a prekročenie limitov uplatnenia nepriameho účinku smernice, pričom takýto postup je neprípustný. V neposlednom rade je potrebné si uvedomiť, že Súdny dvor Európskej únie vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. V súlade s vyššie uvedeným Súdny dvor Európskej únie aj vo veci C-42/15 poskytol výlučne výklad Smernice a v žiadnom prípade sa nemohol a ani sa nevyjadroval k výkladu Zákona o spotrebiteľských úveroch.“

Okrem toho okresný súd v súlade s argumentáciou krajského súdu má taktiež za to, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch skrz Súdny dvor Európskej únie výklad Smernice Rady 93/13/EHS, je v okolnostiach aplikácie Slovenského zákona o spotrebiteľských úveroch irelevantným, pretože Súdny dvor Európskej únie je oprávnený vykladať len právo Európskej únie, ale nie aj právo vnútroštátne, preto ako to uviedol aj krajský súd, Súdny dvor Európskej únie sa cit. „... nemohol a ani sa nevyjadroval k výkladu Zákona o spotrebiteľských úveroch.“ Napokon okresný súd podotýka, že opodstatnenosť uvedenej požiadavky uvádzať v úverovej zmluve rozpis vnútornej skladby každej jednej splátky úveru na sumu istiny, úrokov a poplatkov, je v okolnostiach veci plne legitímnou aj z dôvodu, že výška anuitnej splátky sa počas celej doby splácania síce nemení, avšak v rámci tejto splátky sa mení výška a pomer splátky pripadajúcej na istinu a na úrok, takže najskôr z každej splátky sa najviac započítava na splatenie úroku a menej na istinu, avšak postupom času, ku koncu splácania je to opačne, o ktorej skutočnosti by, podľa okresného súdu, mal byť spotrebiteľ informovaný, ktorú informáciu tak spotrebiteľ nemôže vyčítať z údajov o výške anuitnej splátky a ktorú informovanosť nie je možné nahradiť právom spotrebiteľa požadovať od veriteľa amortizačnú tabuľku, pretože tá, už reaguje na spotrebiteľom realizované platby a vyjadruje tak aktuálnu situáciu v zložení jednotlivých splátok.

42. Na základe vyššie uvedených dôvodov a pri aplikácii citovaných právnych predpisov dospel okresný súd k záveru, že úverová zmluva zo 14.12.2012 neobsahuje zákonné náležitosti ustanovené cit. § 9 ods. 2 písm. a), f), j) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch, čo v spojení s cit. § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, má za následok, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalobkyni na jej základe, je bezúročný a bez poplatkov, preto bola žalobkyňa povinná vrátiť žalovanému iba sumu jej reálne poskytnutej sumy istiny úveru vo výške 10 000,- Eur, avšak keďže žalobkyňa žalovanému zaplatila až sumu 10 954,96 Eur, tak žalovaný titulom bezdôvodného obohatenia, keďže plnenie nad sumu 10 000,- Eur prijal od žalobkyne bez platne dojednaných úrokov a poplatkov, je povinný toto plnenie v sume 954,96 Eur (10 954,96 - 10 000) žalobkyni vydať, tak ako to je uvedené vo výroku I. tohto rozhodnutia.

43. Podľa prvej vety § 517 ods. 1 OZ „Dlžník ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.“

44. Podľa § 517 ods. 2 OZ „Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.“

45. Podľa § 563 OZ „Ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.“

46. Pokiaľ ide o úrok z omeškania, žalobkyňa si jeho priznanie uplatnila odo dňa nasledujúceho po dni kedy bola žalovanému doručená žaloba, od ktorej doby okresný súd žalobkyni úrok z omeškania aj priznal, pretože dňom, kedy sa žaloba dostala do dispozičnej sféry žalovaného, t.j. kedy sa žalovaný reálne dozvedel, že žalobkyňa si voči nemu uplatňuje žalovaný nárok, možno objektívne považovať za deň kedy bol žalovaný podľa cit. § 563 OZ žalobkyňou vyzvaný na toto plnenie. Keďže žaloba žalobkyne bola žalovanému doručená 09.03.2020, okresný súd ustálil, že žalovaný vedel o nároku žalobkyne a o svojej povinnosti plniť najskôr v tento deň, preto od nasledujúceho dňa, t.j. od 10.03.2020 priznal žalobkyni ňou uplatnený úrok z omeškania a to podľa v súlade s v tom čase účinnými právnymi predpismi vo výške 5 % ročne z rozhodnutím prisúdenej sumy bezdôvodného obohatenia 954,96 Eur do zaplatenia.

47. Podľa § 232 ods. 3 CSP „Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.“

48. Okresný súd v danom prípade vzhliadol potrebu prihliadnúť na mimoriadnu situáciu v súvislosti s následkami pandémie nebezpečnej nákazlivej choroby, preto okresný súd považuje za odôvodnené v tejto situácii, využiť jemu zákonom dané oprávnenie predĺžiť lehotu na priznané plnenie, a z tohto dôvodu okresný súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni jej prisúdenú čiastku v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

49. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala aj vyslovenia neprijateľnosti a teda neplatnosti zmluvného dojednania obsiahnutého v čl. 4., bode 4.10. úverovej zmluvy zo 14.12.2012 v znení cit. „Zmluvné strany sa dohodli, že akékoľvek spory, ktoré vzniknú z tejto ZoÚ, vrátane sporov o jej vznik, platnosť a výklad budú rozhodované v súlade s rozhodcovskou doložkou uvedenou vo článku 10., II. Časti Všeobecných

obchodných podmienok.“, ktorú námietku žalobkyňa odôvodnila tým, že toto dojednanie tým, že jej nedalo ako spotrebiteľovi na výber, či by mala záujem aby spory vzniknuté z úverovej zmluvy riešil rozhodcovský súd alebo všeobecný súd, spôsobilo disproporciu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (žalobkyne), pričom žalovaný toto tvrdenie popieral s poukazom na znenie bodu 10., II. časti VOP, kde žalobkyni táto možnosť výberu mala byť daná.

50. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany hrubú nerovnováhu. Znak neprijateľnej zmluvnej podmienky napĺňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná.

51. Bez ohľadu na to, že identické, resp. v identickom znení zmluvné dojednanie v úverových zmluvách žalovaného, bolo už aj v minulosti judikované ako neprijateľné (napr. Okresný súd Prešov sp. zn. 24 C 182/2015 z 21.02.2018 a k nemu potvrdzujúce rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19 Co 88/2018 zo 04.10.2018 alebo Okresný súd Prešov sp. zn. 9 Csp 99/2019 zo 16.09.2019 a k nemu potvrdzujúce rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13 Co 156/2019 z 25.02.2020) a to z dôvodov, že toto vytvorilo hrubú nerovnováhu v právach spotrebiteľa a dodávateľa a to v neprospech spotrebiteľa (žalobkyňa), okresný súd, ktorý sa s už judikovanými závermi plne stotožňuje, ešte argumentačne dopĺňa, že podľa znenia cit. § 9 ods. 2 písm. v) zákona o spotrebiteľských úveroch mala byť v úverovej zmluve uvedená pre spotrebiteľa aj informácia o „možnosti“ mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, t.j. inými slovami súčasťou úverovej zmluvy mala byť informácia, že okrem súdneho riešenia sporov je tu „možnosť“ ešte aj ich mimosúdneho riešenia, t.j. ešte inými slovami, aby sme mohli hovoriť o „možnosti“ riešenia sporov, musí byť logicky daná alternatíva resp. priestor na výber minimálne medzi dvoma možnosťami, t.j. v danom prípade medzi riešením sporu zo spotrebiteľskej zmluvy prostredníctvom všeobecného súdu alebo prostredníctvom rozhodcovského súdu, ktorá možnosť výberu, resp. informácia o týchto možnostiach však v čl. 4., bode 4.10. úverovej zmluvy zo 14.12.2012 absentuje. V označenom dojednaní sa pojednáva o riešení akýchkoľvek sporov (t.j. v podstate všetkých sporov) zo spotrebiteľskej zmluvy, cit. „... v súlade s rozhodcovskou doložkou ...“ uvedenou vo VOP. Tým, že v tomto dojednaní žalovaný pracoval iba s pojmom „rozhodcovská doložka“ mohol veľmi ľahko vyvolať u spotrebiteľa dojem, že akékoľvek spory zo spotrebiteľskej zmluvy môžu byť riešené iba rozhodcom, pretože na to, aby spor riešil všeobecný súd žiadna rozhodcovská doložka nie je potrebnou, avšak pod tento pojem „rozhodcovskej doložky“ v bode 10., II. časti VOP žalovaný „schoval“ aj všeobecný súd. Okrem toho je nutným podotknúť, že v úverovej zmluve zo 14.12.2012 je síce uvedené, že dojednania neupravené v tejto zmluve sa spravujú dojednaniami aj vo VOP, avšak tieto VOP nie sú v úverovej zmluve jasne identifikovateľné z hľadiska, v akom ich konkrétnom účinnom znení v čase uzavretia úverovej zmluvy by mali tieto VOP spotrebiteľa zaväzovať, napr. v danom prípade bola úverová zmluva uzavretá 14.12.2012, avšak žalovaný predložil VOP v znení účinnom od 23.06.2012, čo nie je samozrejme prekážkou na to, aby VOP v tomto znení zaväzovali žalobkyňu, keďže boli žalovaným prijaté pred podpisom úverovej zmluvy a žalovaný tieto VOP zrejme obmieňa iba občas, avšak žalobkyni, ako ani okresnému súdu nie je zrejším, či práve v čase podpisania úverovej zmluvy 14.12.2012 boli VOP záväzné práve v znení účinnom od 23.06.2012, t.j. či neboli žalovaným medzičasom upravené, keďže ako už bolo zmienené ich záväzné znenie v úverovej zmluve nie je nijako špecifikované. Okrem toho žalovaný v rozpore s cit. § 93b ods. 1 zákona o bankách v jeho znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy nepreukázal, žeby splnil svoju povinnosť a že žalobkyňu preukázateľne poučil o dôsledkoch uzavretia navrhovanej rozhodcovskej doložky na riešenie ich vzájomných sporov z obchodov, čo v konečnom dôsledku vlastne tiež znamená, že podľa cit. § 53 ods. 3 OZ žalovaný nepreukázal, že uvedené zmluvné dojednanie bola so žalobkyňou individuálne dojednané. Podľa okresného súdu všetky uvedené skutočnosti podporujú záver o neprijateľnosti tohto zmluvného dojednania v čl. 4., bode 4.10. úverovej zmluvy zo 14.12.2012 a to z jedného z dôvodov jeho neurčitosti, ako aj z dôvodu už judikovanej nerovnováhy v právach zmluvných strán.

52. V súvislosti so žalobnou žiadosťou žalobkyne vysloviť aj neprijateľnosť dojednania v čl. 7., bode 7.3. úverovej zmluvy zo 14.12.2012, ktoré dojednanie by sa malo týkať poradia započítavania platieb žalobkyne na splatenie istiny, úrokov a poplatkov, okresný súd žalobu zamietol, pretože takéto dojednanie o spôsobe započítavania platieb dlžníka (žalobkyne a spol.) sa nenachádza ani v čl. 7., bode 7.3. úverovej zmluvy zo 14.12.2012, ktorá bod 7. ani nemá a toto dojednanie sa nenachádza ani na inom mieste úverovej zmluvy zo 14.12.2012.

53. Podľa § 255 ods. 1 CSP „Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.“

54. Podľa § 255 ods. 2 CSP „Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.“

55. Podľa § 262 ods. 1 CSP „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“

56. Podľa § 262 ods. 2 CSP „O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

57. Týmto rozhodnutím sa konanie končí, preto okresný súd rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania a to podľa § 255 CSP, v zmysle ktorého tak v konaní plne úspešnej žalobkyni priznal voči neúspešnému žalovanému 100 % nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne okresný súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 C.s.p.). Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Bardejov. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v uvedenej lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 1, 2 C.s.p.).

V odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) je treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.). Odvolanie len proti odôvodneniu rozsudku nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd. Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20160701>> a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 C.s.p.).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova. Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania. Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví. Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 C.s.p.).

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.). V odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.